

Luominen ja lankeemus

Joh. 1:1-5

1. <i>Alussa oli Sana. Sana oli Jumalan luona, ja Sana oli Jumala.</i> 2. <i>Hän oli alussa Jumalan luona.</i> 3. <i>Kaikki on syntynyt hänen kauttaan. Ilman häntä ei ole syntynyt mitään, mikä syntynyt on.</i>	4. <i>Hänessä oli elämä, ja elämä oli ihmisten valo.</i> 5. <i>Valo loistaa pimeydessä, eikä pimeys ole saanut sitä valtaansa (pimeys ei sitä käsittänyt).</i>

Puupeukaloiset

Japanissa on herättänyt suurta suosiota hyvin yksinkertainen satukirja. Se kertoo puisista peukaloisista, jotka Eeli niminen mies oli työpajassaan muovannut. Näiden peukaloisten päivä kului siinä, että he kiinnittivät joko kultaisia tähtitarroja tai harmaita ympyrätarroja toinen toisiinsa sen mukaan kuin itse kukin heistä osasi näyttää mitä hienoimpia temppuja tai sitten miten itse kukin epäonnistui.

Päähenkilö Panchinero ei koskaan menestynyt missään ja siksi häneen lyötiin aina noita harmaita epäonnistujan tarroja, joita ei millään saanut itsestään irti. Kaikkensa hän yritti saadakseen edes yhden kultatähden, mutta aina hänen yrityksensä kariutuivat.

Eräänä päivänä hän tapasi Luusia nimisen tytön, jolla ei ollut yhtään kultatähteä mutta ei liioin yhtään harmaata tarraa puuiholtaan. Panchinero ihmetteli asiaa ja huomasi sitten, että toiset peukaloiset kyllä yrittivät kiinnittää Luusiaankin tarrojaan, mutta ne eivät koskaan pysyneet hänessä, vaan putoilivat pois. Lopulta omiin yrityksiinsä väsynyt ja masentunut Panchinero kysyi Luusialta, mikä oli hänen salaisuutensa. Luusia vastasi, että se oli hyvin yksinkertainen. Hän kävi joka päivä Eelin työpajassa tapaamassa Eeliä. Panchinero mietti, mahtaisiko Eeli huolia häntä luokseen, mutta uskaltautui lopulta. Eeli otti puupeukaloisen käteensä ja sanoi: "Olet minun tekemäni ja olet minulle todella tärkeä." Silloin se tapahtui. Yksi mustista tarroista putosi Panchineron puuiholta pois.

Tämä yksinkertainen satu on itse asiassa kirjoitettu aikuisia varten. Eeli kuvaa siinä Jumalaa ja puupeukaloiset meitä ihmisiä, jotka kaiken aikaa jaamme toisillemme joko arvostusta tai arvostelua.

Maailmankuva

Miksi maailmamme on sellainen kuin se on? Miksi on toisaalta ihmeellistä luonnon kauneutta, mutta toisaalta hirvittävää julmuutta ja kärsimystä?

Elämme Suomessa, jossa kristillinen maailmankuva on pitkälle hyljätty ja korvattu naturalistisella, uusateistisella, jossa luonnon lait sokeasti johtavat maailmankaikkeuden kulkua. Elämä sen mukaan syntyi sattumalta ja kehittyi sitten evoluutioteorian mukaan vuosimiljoonien saatossa. Havaintomme kyllä osoittavat selvästi, että luonnonlait eivät mitään uutta luo. Vasta sitten kun jotain on luotu, se asettuu lakien alaisuuteen. Uuden luomiseen tarvittavan informaation alkuperä on naturalistiselle maailmankuvalla täysi mysteeri.

Kärsimyksen ongelman alueella evoluution kannattajat kuvittelevat olevansa vahvoilla. Heidän mukaansa kärsimys on luonnollinen osa evoluution sattumanvaraista kulkua. He näyttävät iloitsevan siitä, että raamatullisen maailmankuvan omistajilla

on omat vaikeutensa kärsimyksen kanssa. Toisaalta kärsivälle ihmiselle tuskin tuo suurta lohdutusta se, että hänen kärsimyksensä johtuu sattuman oikuista. Kärsiville tarjotaan lähinnä kohtaloa uhmaavaa sankarillinen uskoa siihen, että lopulta millään ei ole mitään merkitystä.

Kristillinen maailmankuva

Johanneksen evankeliumin johdanto – prologi on tiivistelmä ei vain koko evankeliumin sisällöstä, vaan koko Raamatusta. Siksi se lähtee liikkeelle Kolmiyhteisestä Jumalasta, osoittaa kaiken olemassa olevan syyksi luomisen. Syntiinlankeemus taas on maailman pimeyden syy. Tähän langenneeseen maailmaan Jumala tuli Pojassaan ihmiseksi siitä huolimatta, että Hänen luomansa eivät ottaneet häntä vastaan. Hän tuli ja ilmoitti, millainen on Jumala ja valmisti pelastuksen pimeyteen joutuneille. Jumala on suvereeni pelastuksen alku ja päämäärä. Jumala synnyttää Pyhän Hengen kautta synteihinsä kuolleen uudesti ja tekee hänestä oman lapsensa. Kysymys on kokonaan Jumalan työstä alusta loppuun asti. Ihmiskunta ei pimeydessään etsinyt pelastusta, päinvastoin kaikin tavoin pyrki Pelastajan torjumaan ja hylkäämään, mutta siitä huolimatta Herra suuressa armossaan ja rakkaudessaan tuli luomaansa ja pimeyden valtaan joutuneen ihmiskunnan luokse pelastamaan siitä uuden sukukunnan.

Luominen

Koko Raamattu alkaa luomisesta ja syntiinlankeemuksen kuvauksesta. Johanneksen evankeliumin ymmärtäminen edellyttää meiltä sitä, että pidämme mielessämme Raamatun kolme ensimmäistä lukua.

Maailma on Kolmiyhteisen Jumalan luoma. Mutta ei vain maailma yleensä vaan jokainen sen osanen. Sinä ja minä olemme Jeesuksessa Jumalan luomia olentoja. Olet siis olemassa siksi, että Jumala halusi sellaisen ihmisen kuin Sinä. Hän antoi Sinulle täsmälleen ne ominaisuudet, jotka Sinulla on ja jätti Sinut vaille toisia ominaisuuksia, jotka Hän antoi muille, jotta olisimme Hänen tahtomallaan tavalla riippuvaisia toinen toisestamme. Aadam ei riittänyt itselleen, tarvittiin Eeva. Mutta mikään Sinussa asuvasta synnistä ei ole Herran luomaa. Se on kokonaan syntiinlankeemuksen seurausta.

Luomisen verbit

Tänään keskitymme luomiseen ja ensi kerralla, jos Herra suo, syntiinlankeemukseen:

1. Alussa Jumala **loi** taivaat ja maan.
2. Maa oli autio ja tyhjä, ja pimeys oli syvyyden yllä, ja Jumalan Henki **liikkui** vetten päällä.
3. Ja Jumala **sanoi**: "Tulkoon valkeus." Silloin valkeus tuli.
4. Jumala **näki, että valkeus oli hyvä**, ja Jumala **erotti** toisistaan valkeuden ja pimeyden.
5. Jumala **nimitti** valon päiväksi, ja pimeyden hän nimitti yöksi. Tuli ilta ja tuli aamu, yksi päivä oli mennyt.
6. Jumala sanoi: "Tulkoon taivaanavaruus vesien välille erottamaan vedet toisistaan."
7. Ja Jumala **teki** taivaanavaruuden ja erotti vedet, jotka olivat taivaanavaruuden alapuolella, niistä vesistä, jotka olivat taivaanavaruuden yläpuolella. Näin tapahtui.
8. Jumala nimesi avaruuden taivaaksi. Tuli ilta ja tuli aamu, toinen päivä oli mennyt.
9. Jumala sanoi: "Kerääntykööt taivaan alla olevat vedet yhteen paikkaan, ja tulkoon kuiva alue näkyviin." Näin myös tapahtui.
10. Jumala nimitti kuivan alueen maaksi, ja vesien kerääntymispaikan hän nimitti mereksi. Ja Jumala **näki, että niin oli hyvä**.
11. Jumala sanoi: "Tuottakoon maa kasvillisuutta, siementä tekeviä ruohoja ja hedelmäpuita, jotka kantavat maan päällä lajiensa mukaista hedelmää, jossa on niiden siemen." Näin myös tapahtui.
12. Maa tuotti kasvillisuutta: ruohoja, jotka tekivät siementä lajiensa mukaan ja puita, jotka kantoivat lajiensa mukaista hedelmää, jossa oli niiden siemen. Ja Jumala **näki, että niin oli hyvä**.

13. Tuli ilta ja tuli aamu, kolmas päivä oli mennyt.
 14. Jumala sanoi: "Tulkoon taivaanvaruuteen valonlähteitä erottamaan päivän yöstä. Olkoot ne merkkeinä osoittamassa määraikoja, päiviä ja vuosia,
 15. ja olkoot ne taivaanvaruudessa valonlähteinä valaisemassa maata." Näin myös tapahtui.
 16. Jumala teki kaksi suurta valonlähdettä, suuremman valonlähteen hallitsemaan päivää ja pienemmän hallitsemaan yötä, sekä tähdet.
 17. Jumala **pani** ne taivaanvaruuteen valaisemaan maata,
 18. **hallitsemaan** päivää ja yötä ja erottamaan valon ja pimeyden toisistaan. Ja Jumala näki, että niin oli hyvä.
 19. Tuli ilta ja tuli aamu, neljäs päivä oli mennyt.
 20. Jumala sanoi: "Viliskööt vedet eläviä olentoja, ja lentäkööt linnut taivaanvaruudessa maan yllä."
 21. Niin Jumala loi suuret merieläimet ja kaikki elävät, liikkuvat olennot, joita vilisee vesissä, kunkin lajinsa mukaan, ja jokaisen siivekkään linnun, kunkin lajinsa mukaan. Ja Jumala näki, että niin oli hyvä.
 22. Jumala **siunasi** ne sanoen: "Olkaa hedelmälliset, lisääntykää ja täyttäkää meren vedet, ja linnut lisääntykööt maan päällä."
 23. Tuli ilta ja tuli aamu, viides päivä oli mennyt.
 24. Jumala sanoi: "Tuottakoon maa eläviä olentoja lajiansa mukaan, karjaeläimiä, pikkueläimiä ja villieläimiä lajiansa mukaan." Näin myös tapahtui.
 25. Jumala teki villieläimet lajiansa mukaan, karjaeläimet lajiansa mukaan ja kaikki maan pikkueläimet lajiansa mukaan. Ja Jumala näki, että niin oli hyvä.

26. Jumala sanoi: "Tehkäämme ihminen kuvaksemme, kaltaiseksemme, ja hallitkoon hän meren kaloja, taivaan lintuja ja koko maata sekä kaikkia maan päällä liikkuvia isoja ja pieniä eläimiä."
 27. **Niin Jumala loi ihmisen omaksi kuvakseen. Jumalan kuvaksi hän loi hänet, mieheksi ja naiseksi hän loi heidät.**
 28. Jumala siunasi heidät ja sanoi heille: "Olkaa hedelmälliset, lisääntykää, täyttäkää maa ja ottakaa se valtaanne. Teidän vallassanne ovat meren kalat, taivaan linnut ja kaikki maan päällä liikkuvat eläimet."
 29. Jumala sanoi: "Katso, minä annan teille kaikki siementä tekevät kasvit kaikkialla maan päällä ja kaikki puut, joissa on siementä tekevä hedelmä. Olkoot ne teille ravinnoksi.
 30. Kaikille villieläimille, taivaan linnuille ja maassa liikkuville pikkueläimille, joissa on elävä sielu, minä annan ravinnoksi kaikenlaiset vihreät kasvit." Näin myös tapahtui.
 31. Ja Jumala katsoi kaikkea, mitä oli tehnyt, ja näki, että se oli erittäin hyvää. Tuli ilta ja tuli aamu, kuudes päivä oli mennyt.
 2:1. Niin tulivat valmiiksi taivaat ja maa ja kaikki, mitä niissä on.
 2:2. Seitsemäntenä päivänä Jumala **sai valmiiksi** tekemänsä työn, ja seitsemäntenä päivänä hän **lepäsi** kaikesta työstään, jota oli tehnyt.
 2:3. Ja Jumala siunasi seitsemännen päivän ja **pyhitti** sen, koska silloin hän lepäsi kaikesta luomistyöstään.
 2:4. Nämä olivat taivaan ja maan luomisen vaiheet. (1.Moos. 1:1-2:4)

En nyt halua käymään rajankäyntiä erilaisten luomiskäsitysten välillä enkä liioin ottaa kantaa älykkään suunnitelman (intelligen design) ideaan niin mielenkiintoista kuin se olisikin, vaan haluan rajoittua katselemaan, millainen on Jumalan kuvaksi luotu ihminen yllä olevien jakeiden valossa. Siksi haluan käydä lävitse ne verbit, teonsanat, jotka kuvaavat Jumalan toimintaa, sillä ne kertovat samalla millaisia asioita meidät ihmiset, Jumalan kuvat, luotiin tekemään täydellisessä riippuvuudessa Luojasta ja Hänen ilmoituksensa valossa. Syntiinlankeemuksessa kaikki se hyvä, jonka Jumala loi turmeltui niin, että se joutui synnin käyttöön. Pelastuksessa ihmisen palautetaan Jumalan yhteyteen ja sen seurauksena Pyhä Henki pyhityksen edetessä palauttaa nuo kyvyt Jumalan käyttöön ja Herran kiitokseksi ja kunniaksi.

Luoda (1:1):

Jumala loi ja yhä tänäänkin Hän on uutta luova. Siksi Hänen luomansa kuva, ihminen, on myös luova olento. Luomishalu on yllättävän voimakas. Jos ihminen ei pääse toteuttamaan luovuuttaan, hän helposti turhautuu. Luomisessahan on kysymys sellaisen aikaan saamisesta, jota ei koskaan aikaisemmin ollut olemassa. Jumalan luova työ tapahtui niin, että luovalla Sanalla Hän loi olemattomasta olevan. Ihmisen luovuus taas perustuu Jumalan meitä varten antaman luomakunnan mahdollisuuksien hyväksikäyttöön. Luovuus ilmenee esimerkiksi kuvataiteissa, musiikissa, kirjallisuudessa, keksinnöissä jne.

(Tässä yhteydessä voisi suorittaa myös pienen vertailun ihmisapinoiden ja ihmisen välillä. Viime aikoina tiedotusvälineissä kerta toisensa jälkeen korostetaan, mitä ihmeellistä simpanssi on milloinkin kyennyt tekemään jonkinmoisina evoluution todisteina. Apinat ovat Jumalan luomia ihmeellisiä eläimiä, eikä vertailuni tarkoitus ole mitenkään aliarvioida Jumalan luomistyötä niissä. Mutta mitään merkittävää näyttöä apinoiden luovuudesta ei ole kantautunut minun korviini.)

Liikkua (1:2) (hautoa, mietiskellä, levätä):

Pyhän Hengen osuutta luomiseen kuvataan sanalla liikkua, joka sisältää myös ajatuksen hautomisesta, mietiskelystä ja lepäämisestä. Jumala ei ole ikään kuin paikallaan oleva, staattinen, vaan Hän on aktiivinen, toimiva, mutta toiminnassaan Hän ei ole hätäilevä ja hosuva, vaan kaikki toiminta on harkittua ja tapahtuu levosta käsin. Ihminenkin on aivan syntymästään asti liikkuva ja toimiva. Iän mukana toiminnallisuus toki vähenee, mutta päättyy vasta ruumiin osalta ajalliseen kuolemaan. Taivaskaan ei tule olemaan staattinen tila, vaan siellä vallitsee dynaaminen toiminta, Herran ylistys ja elävän veden, Pyhän Hengen virta.

(Tässä kohden apina ja ihminen ovat samanlaisia. Apinakin on toimiva ja liikkuva olento.

Sanoa (1:3):

Jumala puhuu käyttäen sanoja. Sanat eivät ole vain tahtoa, ajatuksia ja rakkautta kantavia välikappaleita, niihin sisältyy myös informaatiota. Jumalan puhe, Jumalan sana ei sisällä ainoastaan informaatiota Jumalan viisaudesta, vaan siihen sisältyy myös aina voima, jolla Hän voi luoda uutta. Jumalan puhe tekee tätä työtään yhä tänään erityisesti myös evankeliumina, joka kykenee uudesti synnyttämään syntiensä tähden hengellisesti kuolleen ihmisen uuteen, iankaikkiseen elämään. Sana on ennen kaikkea persoonan toiseen yhdistävä väline. Jumala on persoona ja siksi hän loi persoonallisen ihmisen.

(Tässä kohden ihmisen ja apinan välillä on ylittämätön kuilu. Eläimillä on toki erilaisia tapoja äänellä, mutta ei kykyä persoonalliseen kommunikaatioon.)

Näki hyväksi (1:4):

Jumala näki luomansa hyväksi. Jumala arvio omia tekojaan. Siksi Hän loi ihmisenkin sellaiseksi arvoarvioita tekeväksi olennoiksi. Me tiedämme mikä on kaunista ja mikä rumaa, mikä toimii hyvin ja mikä huonosti, mikä on oikein ja mikä väärin. Ihmissyyden aateluuteen kuuluu kyky arvioida hyvän ja pahan välillä. Mutta ihminen tarvitsee mitan, jolla hän voi nämä arviot suorittaa. Ennen syntiinlankeemusta tuo mitta oli Jumalan ilmoitus, mutta niin pian kuin ihminen asetti itsensä mitaksi, hän turmeltui. Arvoarvostelmien tekeminen edellytti sitä, että ihminen oli vapaa. Hänellä oli vapaus noudattaa Jumalan antamaa arviointiperustusta.

(Kun ihminen katselee häkissä olevaa apinaa, hän tuntee sääliä siitä, että apinalla ei ole vapautta. Sen sijaan apina ei näytä asiasta kärsivän, koska siltä puuttuu kyky arvioida asiaa.)

Erottaa (1:4):

Jumala loi erilaisuuden ja moninaisuuden, jossa jokainen osa on suhteessa toisiinsa. Yhdistävänä tekijänä on Herran itsensä ylläpitävä voima ja toiminta. Erottelun edellytys on asiat oikeisiin yhteyksiinsä asettava kyky ajatella. Jumala ajattelee ja toimii sen perusteella. Siksi Hän loi meidät ajatteleviksi ihmisiksi. Syntiinlankeemuksessa ei turmeltunut ainoastaan ihmisen tahto ja tunne-elämä vaan myös hänen kykynsä ajatella oikein. Siksi paluu Jumalan luo merkitsee myös sitä, että alamme reivaamaan omaa ajatusmaailmaamme Jumalan ajatusten mukaiseksi. Jumalan

ajatukset taas löydämme Hänen ilmoituksestaan toisaalta luonnosta ja ennen kaikkea Raamatun sanasta.
(Ihmisen kyky korkeaan ajatteluun on jotain aivan muuta kuin apinan.)

Nimittää, nimetä (1:5):

Jumala antaa luomalleen uudelle nimen. Nimen antaminen tulee aina vastaan, kun tutkimuksen tuloksena löydämme jotain uutta. Uteliaisuus, tiedonhalu, tutkimus ja kehittäminen kuuluvat tehtävään, jonka Jumala antoi ihmiselle paratiisissa. Ihminen löytää niistä myös iloa ja tyydytystä.
(Apinalle Jumala on luonut hyvin toimivan ympäristöön sopeutuvan ohjelmiston, jota apinan ei tarvitse kehittää, joten se kykene myöskään tutkimukseen sanan varsinaisessa merkityksessä.)

Tehdä (1:7):

Jumala ei ainoastaan luo tyhjästä vaan myös muovaa aiemmin luomastaan materiaalista. Jumalan luoma maailmankaikkeus, maapallo ja kaikki sen päällä oleva elämä on käsittämättömän monimuotoista ja rikasta. Suomalaisen koivumetsän jokainen miljoonista lehdistä on erilainen kuin muut. Tehdä verbi viittaa siis Jumalan työn valtavaan tuottavuuteen. Siksi ihmisellekään ei riitä, että hän saa valmiiksi yhden uuden Toyota mallin. Hän haluaa valmistaa sitä vähintään miljoona kappaletta. Meidän halumme olla tuottavia on Jumalan luomistahto.
(Simpanssien tuotantolinjoja en ole vielä nähnyt.)

Panna hallitsemaan (1:17-18):

Jumala loi luonnonlait. Luonnonlait eivät luo mitään uutta, mutta kaikki luotu asettuu niiden alaisuuteen. Jumala on järjestyksen Jumala. Siksi Hän loi meidät ihmiset sellaiseksi, että haluamme yhteiselämämme säännönmukaiseksi. Pienet lapset aloittavat aina leikkinsä sopimalla säännöistä ja riita alkaa yleensä, kun sääntöjä rikotaan. Toisaalta hyvin arvostettuna pidetään niiden ihmisten työtä, jotka eivät oikeastaan muuta teekään kuin laativat lakeja eri parlamenteissa.
(Apinoidenkin yhteisöä hallitsevat tietyt lainalaisuudet, mutta ne eivät itse voi niitä muuttaa, korkeintaan soveltaa uusissa olosuhteissa.)

Siunata (1:22):

Jumala on rakastava Persoona. Siksi Hän loi meidät ihmiset rakastaviksi olennoiksi. Jumala siunaa sekä luomakuntaa että erityisesti ihmistä. Siunatessaan Hän etsii toisen parasta. Rakkaus edellyttää syvää persoonasuhdetta. Ihmisellä ei ole ainoastaan suurta tarvetta tulla rakastetuksi vaan myös voimakas halu voida rakastaa toisia. Rakkauden perusedellytyksiä ovat vapaus ja totuudellisuus, jotka syntiinlankeemuksessa ihminen kuitenkin menetti. Mutta ihmisen suunnaton rakkauden halu ei kadonnut minnekään. Langenneen ihmisen suurimpia onnettomuuksia onkin, se että hän yrittää löytää rakkautta, mutta väärästä paikasta, erossa Jumalasta.
(Jumala rakastaa ja siunaa myös eläimiä, ja eläimet huolehtivat poikasistaan, mutta niiden rakkaus ei perustu vapauteen.)

Saada valmiiksi (2:2):

Jumala ei jättänyt luomistyötään puoleen väliin. Hänelle on tärkeätä, että koko Hänen suunnitelmansa alusta loppuun on toteutuu täydellisesti. Mutta niin Hän asetti meihinkin loppuun suorittamisen tarpeen. Äärimmillään tuo hyvä tarve on ilmaistuna Jeesuksen sanoissa: "Olkaa te täydelliset, niin kuin teidän taivaallinen isännekin on täydellinen." Loppuun suorittaminen koskee ei siis vain tehtäviä vaan meidän kasvamme ihmisinä ja Jumalan lapsina. Kaikkinainen kesken jääminen on meille

usein stressin syy. Kirjahyllyistämme pistävät silmiimme ne, joiden lukeminen syystä tai toisesta on jäänyt kesken. Monin eri seremonioin osaamme myös juhlia niin koulujen loppumista kuin työtehtävien saavutuksia.
(Mahtavatko apinat pitää kevätjuhlia?)

Levätä (2:2):

Jumala ei toki väsynyt luomistyössään, sillä Hänen voimansa on ääretön. Kysymys oli siitä, että saatuaan kaiken luomistyönsä valmiiksi Hän pysähtyi nauttimaan ja iloitsemaan siitä. Jumalassa toiminnallisuus ja lepo ovat täydellisessä tasapainossa. Jumala asetti ihmiselle lepopäivän, jotta mekin voisimme iloita ja nauttia sekä Jumalan luomisteoista että myös omien kättemme saavutuksista, jotka nekin ovat mahdollisia vain Herran armon varassa.

Tässä yhteydessä on huomattava kuitenkin, että syntiinlankeemuksen jälkeen Jumala ja Vapahtajamme ei ole pelastusteoisissa pitänyt yhtään lepopäivää. Luomisen teoista Herra lepäsi, mutta pelastuksen osalta Jeesus sanoi parannettuaan ihmisen sapattina: ”Isä ja minä teemme yhä työtä.” Lopulta kirkkauden valtakunnan täyteydessä löytyy tähänkin työhön lepo!

(Eläimillekin Jumala asetti aktiivisuuden ja levon rytmin, sillä nekin on luotu Jumalan kunniaksi.)

Pyhittää (2:3):

Pyhittäminen merkitsee Jumalaa varten erottamista, Jumalan kunniaksi toimimista, sitten myös Jumalan olemuksen mukaiseksi tulemistä. Kun Jumala pyhitti lepopäivän, Hän teki siitä sellaisen levon päivän, että me luodut voisimme koko sydämeštämme kiittää ja kunnioittaa Hänen ihmeellistä nimeään ja olemustaan. Kaikkiällä ihmisillä on jonkinlainen käsitys pyhydestä, vaikka sekin on syntiinlankeemuksessa vaihtunut epäjumalille uhraamiseen. Vain Kristuksessa löydämme todellisen pyhyden.

Mitä sitten jokapäiväisessä elämässämme voisi meille tänään merkitä, että olemme luodut Jumalan kuviksi. Sitä valaiskuun eräs satukirja, joka on levinnyt Japanissa kuin kuumille kiville.

Yhteenveto

Jumala on luonut Sinut. Olet luomisen perusteella Hänelle suunnattoman arvokas. Mutta synnin tähden olet menettänyt tuon arvosi. Synnin tähden jouduit Jumalan pyhän vihan kohteeksi. Mutta silti Hän ei tahtonut Sinua hyljätä vaan kutsui oman Poikansa, lähetti Hänet Sinun sijastasi pyhän vihansa alle kärsimään Sinun syntiesi rangaistuksen. Jeesus lunasti Sinut ja palautti ei vain luomisarvoasi vaan antoi Sinulle lisäksi lunastusarvon. Olet arvokas ja sellaisena pelastettuna Herra haluaa myös Sinua, kaikkia lahjojasi käyttää. Hän haluaa pyhittää Sinut Henkensä kautta, sillä Sinulla on Hänelle myös käyttöarvoa.

Herra haluaa, että annat Hänelle kunnian ja kiitoksen Sinun Luojanasi ja Lunastajanasi. Anna siksi myös itsesi Herran käyttöön. Hän rakastaa Sinua ja Hänellä on Sinua varten suunnitelma, jonka Hän haluaa viedä loppuun asti.